

[Alfred Hansen]

være med til at forbedre arbejdsklimaet generelt i folkeskolen.

Derfor kan retsforbundet stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat af hr. Steen Folke. Jeg har tidligere bebudet over for ordførerne fra partierne, at jeg ikke selv vil fremsætte dagsordensforslag, og det har jeg levet op til, men det er klart, at når der kommer et dagsordensforslag, vil vi tage stilling til det, og vi vil stemme for dette.

Jeg mener ikke, at den danske folkeskole og dermed samfundet kan være tjent med, at de gode, fagligt dygtige danske lærere i dag også er ved at forlade folkeskolen. Det er ikke bare elever, der forlader folkeskolen og går over til de private skoler. Også lærerne er i stor udstrækning kørt fast i folkeskolen. Jeg synes, vi skal tage med os fra denne debat, at der må gøres et eller andet, og dette ansvar hviler i særlig grad på forligspartierne.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Jeg skal lige oplyse, at jeg efter mit sidste indlæg her fra talerstolen fik en opringning, der med en meget kompetent i Ballerup skolelæsen som kilde oplyste, at hr. Chr. Christensens version af sagen om en lærer, der skulle have hævnnet sig på børnene med salmevers, er uden bund i virkeligheden. Sagen mod den pågældende lærer blev frafaldet, da kendsgerningerne kom på bordet.

Min konklusion herpå er, at ikke engang det, der står i Kristeligt Dagblad, altid står til troende.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hr. Alfred Hansen indledte anden omgang med at sige ordret: »Jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke vil erkende, at der er problemer.« Dertil vil jeg svare, at det behøver jo faktisk ikke være min skyld, at hr. Alfred Hansen ikke kan forstå det.

Man kan faktisk godt, når man sidder en hel dag, som jeg har gjort i dag, og som jeg gjorde det i tirsdags, og lytter til uddannelsesdebatte, og for den sags skyld også til andre debatter her i huset, blive lidt beklemt, når man begynder at høre efter, hvorledes der lyttes i dette folketing. Der lyttes nemlig i meget ringe grad. Man kommer med sine egne forudfattede meninger, og man hører det fra ordførerne, man ønsker at høre, og

som man har besluttet på forhånd at man vil komme til at høre. Det er en lidt barsk bemærkning, det ved jeg godt – det kan være, den er uretfærdig som generalisering – men det er meget, meget ofte det, der er tilfældet.

Når hr. Alfred Hansen kan sige, at det var beklageligt, at jeg ikke ville erkende, at der var problemer, så er det et udmærket eksempel på det. Her i huset skal ting helst enten være sorte eller hvide. Hvis man tillader sig at være nuanceret, har man meget svært ved at trænge igennem.

Jeg sluttede mit indlæg efter første omgang af ordførerrunden med at sige, at jeg ønskede, at det, der skulle stå tilbage her i dag, det skulle i hvert fald ikke være usagt, var, at vi havde en god folkeskole. Det mener jeg overordentlig seriøst. Men jeg sagde i mit første indlæg, og jeg sagde også i mit forrige indlæg, at der er problemer. Jeg tror endda, at de allersidste ord, jeg sagde, inden jeg gik ned fra talerstolen, handlede om en række af disse problemer, at vi skulle behandle dem seriøst, vi skulle bestemt ikke overse dem. Og det bliver altså til, at hr. Alfred Hansen – jeg tror som den første derefter – går på talerstolen og siger, at det jo er beklageligt, at jeg overhovedet ikke vil erkende, at der er problemer i folkeskolen. Kommunikation og det danske sprog er øjensynlig en overordentlig vanskelig ting.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen havde nogle betragtninger om vilkårene i skolen og vilkårene i samfundet, der forandres, og derfor kan der være et behov for – i dette specielle tilfælde – øgede lærerressourcer. Jeg vil som den minister, der er ansvarlig for dette område og for uddannelsesområdet i det hele taget, sige, at der er da intet, man som minister ønsker mere, end at man kan få ført de ressourcer til sit område, man finder er nødvendige. Jeg har haft den glæde, om end ikke i tilstrækkelig udstrækning så i hvert fald i vid udstrækning, at kunne få økonomiske midler fra folketinget til de erhvervsfaglige uddannelser, og det er en god ting at opleve, at et betrængt uddannelsesområde får en tiltrængt styrkelse. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg på en række områder gerne så ressourcer tilført, også til det uddannelsesområde, vi diskuterer her i dag. Hvor gerne jeg måske som ressortminister ville gøre det, må jeg som politiker erkende, at vi ikke kan betragte et område i samfundet som en isoleret ø.